ΜΙΑ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΜΕΡΑ (1998)
Συνεργασία στο σενάριο: Πέτρος Μάρκαρης

… «Τελευταία μέρα λοιπόν», λέει ο Αλέξανδρος σιγά.

Χαμογελάει χλωμά. Πίνει μια γουλιά από τον καφέ.
Το πρόσωπο της γυναίκας συσπάται βίαια. Προσπαθεί να κρατήσει την ψυχραιμία της:

«Θα μπορούσα να έρθω μαζί σας αύριο στο νοσοκομείο».
«Έλα τώρα Ουρανία … Ας μη δυσκολεύουμε περισσότερο τα πράγματα».

Την κοιτάζει με τρυφερότητα:

«Έπειτα κάπως έτσι δεν τελειώνουν όλα; Σ' ευχαριστώ γι' αυτά τα τρία χρόνια… εδώ μέσα… Χωρίς εσένα δεν ξέρω τι θα είχα απογίνει».
«Η βαλίτσα σας είναι δίπλα στην πόρτα», ψελλίζει η γυναίκα προσπαθώντας να κρύψει τη συγκίνησή της.
«Ελπίζω να μην έβαλες πολλά. Δε θα χρειαστούν, το ξέρεις».

Η γυναίκα στέκει εκεί και τον κοιτάει χαμένη. Έπειτα γυρίζει απότομα και προχωρεί με άτακτα βήματα προς την πόρτα. Την ανοίγει, αλλά δεν βγαίνει. Δάκρυα κυλούν στο πρόσωπό της.

«Το σκυλί έχει φάει», λέει με ραγισμένη φωνή.
Η πόρτα κλείνει πίσω της.

Ο Αλέξανδρος μένει λίγο ακίνητος στη μέση του σαλονιού. Έπειτα προχωρεί προς τη βιβλιοθήκη και πατά το κουμπί του στερεοφωνικού. Το κοντσέρτο για δύο μαντολίνα του Vivaldi απλώνεται στο διαμέρισμα. Ο Αλέξανδρος αφήνει τη μουσική για λίγο να ταξιδέψει γλιστρώντας έξω από το ανοιχτό παράθυρο κι έπειτα τη σταματάει πατώντας ξανά το κουμπί του στερεοφωνικού. Πάει αργά στο μπαλκόνι. Στέκει μια στιγμή περιμένοντας. Τότε, από απέναντι, ίσως από κάποιο διαμέρισμα της αντικρινής πολυκατοικίας, η ίδια μουσική απαντά. Ο Αλέξανδρος χαμογελάει. Ακούγεται η φωνή του off:

«Τον τελευταίο καιρό η μόνη μου επαφή με τον κόσμο είναι αυτός ο άγνωστος από απέναντι που μου απαντά με την ίδια μουσική. Ποιος είναι; Πώς είναι; Ένα πρωί ξεκίνησα να τον βρω, αλλά μετάνιωσα. Καλύτερα να μην ξέρω και να φαντάζομαι. Ένας μοναχικός σαν εμένα; Κάποιες φορές μου άρεσε να φαντάζομαι ότι ίσως είναι ένα κορίτσι που πριν φύγει για το σχολείο, παίζει με το άγνωστο».

Ο Αλέξανδρος μπαίνει μέσα. Φοράει το παλτό του και περνάει το λουρί στο σκύλο, που τον κοιτάζει ανυπόμονος…